

Marika Vanhatalo

Ilmiö

Niskavuori
elää nyt

Hella Wuolijoen kirjoittamat naiset näkyvät ja kuuluvat taas. Tällä kertaa Niskavuoren huipulla lippua heiluttaa Legioonateatteri. Ja tuulen suunta on pirstävän raikas. Kaavoihinsa kangistuneen maaseudun voimaisen, Loviisan, pää onkin yhtäkkiä täynnä eläimelistä menoa.

Ilonan johdolla kylän naiset rietastelevat kuin kiimaiset nartut. Punainen aamutakki usuttaa härkää taisteluun. Railakas kitara herättää meksikolaisen karnevaalitunnelman. Rikkinäiset sukkahousut ja tupeeratut takkutukat eivät muistele menneitä. Ohjaaja **Timo Seppälän** Niskavuoressa naiset elävät nyt, hulluina ja absurdeina.

■ ■ ■

Muutama vuosi sitten Tampereen Teatterikesässä niskavuorelaiset astelivat näyttämölle tyylikkäänä jakkupuku-ladyina. Kaajanin kaupunginteatteri luotsasi syrjäkylän ämmät sivistyksen pariin eli tähän edistyksen aikaan, jossa naisen on henkensä edestä mahdollista, että muoti ja kauneus ovat kohdallaan. **Mikko Roihan** ohjaus kehii ajatusta emännistä, joiden on aika tulla ulos pimeältä keskialalta ja ryhdistäytyä suuren maailman edustusmuottiin.

Tarjoan nämä kaksi esityskokemusta ja erityisesti vielä legioonalaisten kirjoittamat mahtavat naurut esimerkeiksi siitä, että Niskavuoren naisia ei ole välttämätöntä muumioida. Riemastuttaa, kun Wuolijoen klassikkosarjaa ei veivatakaan sen yhden kaavan mukaan kuoliaaksi. Ainakin legioonalaiset löysivät tekstistä omannäköistään ajankohtaisuutta, joka onnistui yllättämään katsojansa.

■ ■ ■

Perinteinen suomalainen kesäteatteri on jo pitkään rakastanut Wuolijokea. Ja onhan se niin, että suvitantereella Niskavuori on sitä ainoa oikeaa, kun se kumisee vakavana tekstinä epookkia etsivässä lavastuksessa. Toisaalta katsojana haluaisin mieluummin nähdä Loviisan, joka kimpoilee ajassa ja kommentoi. Olenhan juuri nähnyt Niskavuoren naiskatraan, jossa oli räjähtävää voimaa, joka nostattaa mieluummin katson karvat pystyyn kuin puuduttaa uneen.

■ Niskavuoren naiset Legioonateatterissa 13.5. saakka. Esitykset aina klo 19.